

Farby a chute mladosti (Úvaha)

Po –násťročnom pôsobení matky Prírody, matky a výchovy už túžime prehlásiť, že vieme, o čo ide. Svetaznalý pohľad však skôr či neskôr musíme sklopiť pred ohromujúcou silou. Silou poznania, skúsenosti, ohromenia. Na vlastnej koži a na vlastné riziko.

Predostiera sa nám celé spektrum možností. Široká škála príležitostí. Hlboká priepasť nesprávnych rozhodnutí. Mládež - máme zelenú! A je len na nás, ako sa vyfarbíme...

V jednom okamihu si staviaš hrad z piesku a v ďalšom sa ťa život opýta: „Čo odo mňa chceš?“ Odpovieš tým, čo urobíš. Hlavne ho nenechaj stratiť sa za rohom! Iste, nie je jednoduché nájsť si svoje miesto pod slnkom. Podľa mňa nás práve preto mladosť vyzbrojí snami, energiou, odvahou a činorodosťou. Škoda, že niekedy zabudne na záblesk pochopenia. Prečo si niektorí neuvedomujú, čo všetko môžeme dokázať? Práve teraz, keď sa dotýkame pulzu času. Je to predsa zrejmé - sme hybnou silou, smieme tvoriť nové dejiny, máme v rukách budúcnosť a... Príliš idealistické? Mne ideály vonkoncom neprekážajú, veď som tiež súčasťou tohto prúdu.

S rukami vo vreckách a hlavou v oblakoch by sme však nemali zabúdať na základné pravidlo kuchyne života „čo si navaríš, to si aj zjedz“. Utiecť od kypiaceho hrnca zvládne každý, okúsiť svoje dielo nie. Nejedem gurmán ale potvrdí, že samému až tak nechutí. V období stavania sa na vlastné nohy je dôležité cítiť podporu. A vedieť ju prijať.

Nedá sa nič robiť - jednoducho nie je možné, aby všetkým obetiam dospievania bolo stále do spevu. Pardon, *do spievania*. Dobré vedno so zlým nájdeme v samej podstate bytia. Tak aké dôvody vedú mladých vedome si situáciu ešte viac sťažovať? Mám na mysli tých, ktorí si dobrovoľne zvolili pokazený štart. Prášok a dym. Poháriky pozbavené chuti. Ústa minulých desaťročí nazývali mládež držiteľkou rána. Do roztrasených slabých dopichaných rúk sotva niekto uchopí svoje plány a sny. Sľubovaný raj na Zemi neprijíma návštevy...

„Rodíme sa nahí, mokrí a hladní. Od tej chvíle to s nami ide dole z kopca.“ Posolstvo čínskeho príslovia nepochybne overil čas. Ak mám zostať *pri zmysloch*, poviem, že mne veľmi *nevonia*. Uznávam, počas cesty životom nám oči spočinú na mnohých STOP-kách, ale... Nebolo by výhodnejšie vyťažiť z tej naklonenej roviny maximum a skotúľať po nej aspoň zopár kameňov zo srdca? Veď najpodstatnejšiu časť hudby budúcnosti si komponujeme sami!